

Júlia

Abby Green

Mámorító kaland

Carole Mortimer

A boldogság színe

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Abby Green, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022*
A Júlia 757. eredeti címe: *Redeemed by His Stolen Bride*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)
• *Magyarra fordította: Scheer Katalin*

© *Carole MOrtimer, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2022*
A Júlia 758. eredeti címe: *Pregnant By The Millionaire*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)
• *Magyarra fordította: Csósz Róbert*

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 757. számában, 2022
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-534-3

• *Kép: Shutterstock*

HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

- *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*
- *Felelős kiadó: dr. Bayer József*
- *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*
- *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Abby Green

Mámorító kaland

1. FEJEZET

Nem tudta levenni róla a szemét.

A férfi a díszes bálterem másik végében állt, de több mint százkilencven centiméteres magasságával kiemelkedett a nyüzsgő vendégseregéből.

Szigorú tekintete, markáns arcéle tekintélyt sugárzott. Leonora Flores de la Vega még ebből a távolságból is érzékelte ellenállhatatlan, férfias vonzerejét.

Ebben a teremben nem akadt senki, aki ne tudta volna, ki az a Gabriel Ortega Cruz y Torres. A férfi az egyik legpatinásabb, legbefolyásosabb spanyol család leszármazottja volt. A Torres klán hatalmas földbirtokokkal rendelkezett, de a bankszektorban, az ingatlanbizniszben és a borászatban is voltak érdekeltségeik.

Gabriel nőügyeiről nem lehetett sokat tudni, de azt beszélték, hogy az ágyban ugyanolyan jó, mint az üzleti életben. Mivel még nem nősült meg, Európa egyik legvágyottabb férjjelöltjének számított. Úgy tűnt, egyáltalán nem sürgős neki a családalapítás. Ha majd úgy dönt, hogy ideje megállapodnia, nyilván a saját köreiből választ feleséget magának.

Bár Leonora is tekintélyes családfával büszkélkedhetett, mégis egészen más helyzetben volt, mint Gabriel Torres. A Flores de la Vegák ugyanis minden vagyonukat elveszítették. Olyannyira szűkében voltak a pénznek, hogy nemrég kénytelenek voltak megnyitni a kastélyuk kapuját a turisták előtt, hogy a megélhetésüket biztosítani tudják.

Ennek ellenére Leonora – tisztos távolból – már egy ideje csodálattal figyelte a férfi pályafutását. Már akkor mély nyomot hagyott benne, amikor először látta egy lovaspólóversenyen. Gabriel huszonegy éves lehetett, ő pedig mindössze tizenkettő. Ez még azelőtt történt, hogy az apja tönkretette volna a családjukat a szerencsejáték-függőségével. A botrány után ugyanis Leonora annyira szégyellte magát, hogy messze elkerülte a társasági eseményeket.

A bálterem zsongása és a rászegeződő pillantások egy csapásra visszatérítették a jelenbe. Csak most tudatosult benne igazán, hogy a döntés, amelyet meghozott, örökre megváltoztatja az életét.

Mély levegőt vett, igyekezett nem pánikba esni.

A családotodért teszed! Matíasért. Nincs más választásod. Te vagy az egyetlen reménységük, győzködte magát.

Izzadt a tenyere. Elfordította a fejét a terem másik végében álló alakról, és a mellette álló férfira nézett. A vőlegényére, Lazaro Sanchezre, aki maga is elképesztően jóképű volt sötétszőke hajával és különös, zöld szemével. És majdnem olyan magas, mint...

Abba kell ezt hagynia! Nem gondolhat folyton egy másik férfira, miközben épp most jelentik be az eljegyzésüket Lazaróval. Igazság szerint a vőlegényét sem ismeri valami jól. Néhányszor randiztak, de Lazaro sosem váltott ki belőle olyan érzéseket, mint... az a másik.

Csakhogy Lazaro kedves volt, udvarias, és ami a fő, hajlandó volt kifizetni a családja adósságait, helyreállítani a De la Vegák hírnevét és biztosítani Matías jövőjét. Hogy miért? A mérhetetlen becsvágya miatt. Lazaro Sanchez azért akarta őt feleségül venni, hogy kivívja a felsőbb körök elismerését. A férfi számára ő jelentette a belépőt abba a világba, amelybe Lazaro mindig is tartozni akart.

Csak most vette észre, hogy a vőlegénye ugyanolyan szigorú tekintettel pásztáz végig a vendégseregen, mint Gabriel a terem másik végében. Volt valami különös a két férfiban, de a lánynak nem volt ideje végigvinni a gondolatot, mert Lazaro egyik embere finoman intett nekik.

– Lazaro!

A vőlegénye nem reagált, még mindig sötét tekintettel meredt maga elé.

– Minden rendben? Rosszkedvűnek tűnsz.

A férfi vonásai kisimultak, és megragadta a lány kezét.

Leonora most sem érzett semmit. Lazaro érintése semmilyen hatással nem volt rá. De hát az ő

világában nem szerelemből, hanem stratégiai megfontolásból házasodtak az emberek.

– Nincs semmi gond, csak elgondolkodtam.

A lány – mintha csak valami mágikus erőnek engedelmeskedne – már megint a terem egy bizonyos pontja felé fordította a fejét. Legnagyobb rémületére egyenesen Gabriel Torres sötét tekintetével találta magát szemben. Elöntötte a forróság, és önkéntelenül is megszorította a vőlegénye kezét.

– Jól vagy? – nézett rá Lazaro.

Leonora legszívesebben elsüllyedt volna szégyenében. Mindjárt bejelentik az eljegyzésüket, ő meg izgalomba jön egy másik férfitől...

– Persze, minden rendben – mosolyodott el kényszeredetten.

– Örülök, hogy elfogadtad az ajánlatomat. Biztos vagyok benne, hogy a házasságunk jól működik majd, és boldogok leszünk együtt.

Leonora megszédült. Úgy érezte, a hatalmas terem falai fenyegetően közeledni kezdtek feléje, hogy végül összepréseljék. Lazaro elengedte a kezét, de csak azért, hogy átkarolja a derekát. Különös, lázas tekintettel meredt rá, mint aki azt sem tudja, hol van.

– Túl erősen szorítasz. Fájdalmat okozol – suttozta Leonora.

– Ó, bocsánat. Nem akartam – lazított az ölelésen Lazaro.

A lány halvány mosolyt erőltetett az arcára. Minél hamarabb túlesnek a bejelentésen, annál gyorsabban szabadulnak a bálterem fojtogató nyüzsgéséből. Mindennél jobban vágyott egy kis friss levegőre.

Épp elhaladt mellettük egy pincér. Leonora lekapott két pezsgőspoharat a tálcáról, és az egyiket a vőlegényének nyújtotta.

– A tanácsadóid úgy látják, ideje előrukkolnunk a nagy hírrel – mondta a lány. – Készen állsz?

– Igen – bólintott a férfi, majd koccintásra emelte a poharát. – Jelentsük be az eljegyzésünket.

Leonora alig hallotta a vőlegénye szavait. A pódiumon állva a tekintete már megint Gabriel Torresre vándorolt. A férfi még mindig olyan áthatóan nézett rá, hogy zavarában remegni kezdett a lába.

És akkor egészen elképesztő dolog történt.

– Várj! Mondanom kell valamit – hasított bele egy női hang a várakozásteljes csendbe.

Leonora mintha transzból ébredt volna. A nő felé fordult, aki megindult a pódium felé, de Lazaro biztonsági emberei az útját állták. A nő fekete szoknyát és fehér blúzt viselt, mint a felszolgálók, és feltűnően csinos volt. Lángoló vörös haját kontyba fogta, hatalmas, szenvedélyesen csillogó kék szemét Lazaróra függesztette.

– Van valami, amit tudnod kell! – kiáltotta. – Gyereket várok. Tőled.

Mást is mondott, de a szavai már nem jutottak el Leonorához. Mintha lassított felvételen peregetek volna előtte a valóság képei.

Lazaro magára hagyta a pódiumon. Odament az idegen nőhöz, és megragadta a karját. A nő végtelenül törekenynek és esendőnek tűnt mellette. Leonorának abszurd gondolata támadt. Úgy érezte, ez a két ember tökéletesen illik egymáshoz. Gyönyörű pár lenne belőlük.

Csak néhány szót váltottak, majd a biztonsági emberek elvezették az ismeretlent, Lazaro pedig visszatért az emelvényre. Mondott valamit a vendégeknek, de a lány nem figyelt rá, túlságosan elborították az érzések. Az első reakciója a megkönnyebbülés volt. Aztán mikor körülnézett, és észrevette, hogyan néznek rá az emberek, minden megváltozott. Egyesek szeméből együttérzés és szánalom sugárzott, másokéból inkább káröröm és kíváncsiság.

Leonora igyekezett lerázni magáról a szégyent és a büntudatot, mégis úgy érezte, mintha meztelenül állna a díszes társaság előtt.

– Igaz ez? – fordult oda Lazaróhoz.

Nem kapott választ, de a hallgatás többet mondott minden szónál.

– Leonora, kérlek... Hadd magyarázzam meg! – szólalt meg végül a férfi büntudatos arccal.

A lány megrázta a fejét. Végtelenül megalázottnak érezte magát.

– Nem mehetek hozzád feleségül. Ezek után semmiképp.

Hálát adott az égnek, hogy a szülei nem voltak jelen. Vagy Matías, akit végtelenül feldühítene ez az egész.

Menekülő útvonal után kutatva nézett szét maga körül, majd még egyszer, utoljára Lazaróra emelte a tekintetét.

– Hogy tehetted ezt velem? Ennyi ember előtt?

Nem várt válaszra. Letette a poharát a legközelebbi asztalra, és szélesebben kimenekült a teremből. Fogalma sem volt, hová mehetne, ezért amikor meglátta a mosdót jelző táblát, automatikusan elindult a megadott irányba. Nagy megkönnyebbülésére senki nem volt odabent. Bement az egyik fürkébe, magára zárta az ajtót, majd lerogyott a csukott vécéülőkére.

Egész testében reszketett, a szíve vadul kalapált. Mély levegőt vett, próbált a légzésére koncentrálni. Már éppen kezdett megnyugodni, amikor odakint nyílt az ajtó, és több nő lépett be a mellékhelyiségbe. Megállás nélkül fecsegték, természetesen Lazaro és Leonora meghíusult eljegyzése volt a téma.

– Ki fogja ezek után feleségül venni? Erre a botrányra élete végéig emlékezni fognak!

– Honnan származik egyáltalán ez a Sanchez?

– Azt hallottam, hogy az utcán nőtt fel.

– A De la Vegák ezt nem fogják túlélni! Nincs semmijük, csak a lányuk meg a fiuk, akiről mindenki tudja, hogy...

Leonora nem bírta tovább. Kisétált a fürkéből, és a három nő elé állt. A felbukkanását döbbszent csend fogadta. Az egyik nő elsápadt, a másik elvörösödött, a harmadikon nem látszott semmilyen érzelm. Leonora túlságosan feldúlt volt ahhoz, hogy bármit is mondjon. Egyetlen szó nélkül nézte végig, ahogy a nők összehapokolták a holmijukat, és kisomfordáltak a helyiségből.

Odalépett a csaphoz, és hideg vizet engedett a csuklójára. Nagyon remélte, hogy amikor kilép a mosdóból, nem találkozik újabb pletykafészekkel, akik az ő szégyenén kérődznek.

Gabriel Torres ragadozóra emlékeztető arca rémlett fel előtte, olyan élénken, mintha szemtől szemben állnának egymással. Kirázta a hideg, ha arra gondolt, hogy a férfi is tanúja volt a nyilvános megaláztatásának.

Mély levegőt vett, majd elszántan kilépett a folyosóra. Bárcsak észrevétlenül kijutna az épületből!

Hová tűnhetett?

Gabriel Torres összehúzott szemmel nézett szét a hotel előcsarnokában, de sehol sem látta a sötét hajú lányt a vállpánt nélküli piros ruhában. Az idejét sem tudta, mikor volt rá ekkora hatással valaki. Ha csak rápillantott, sebesebben vert a pulzusa. Egyszerűen muszáj volt megkeresnie.

Csak azért volt itt ma este, mert a saját szemével akarta látni, miben mesterkedik Lazaro Sanchez. Nem bízott a férfiban. Főként mert az volt az érzése, Sanchez minden tette azt célozza, hogy keresztbe tegyen neki. Nemcsak azért gondolta ezt, mert konkurensok voltak az üzleti életben, és nemrég mindketten megpályáztak egy rendkívül előnyösnek tűnő ingatlanberuházást, hanem azért is, mert a férfi egyszer csak azzal állt elő, hogy ők ketten féltestvérek.

Sanchez egy társasági összejövetelen lépett oda hozzá, hogy közölje vele ezt az abszurd feltételezést, és amikor Gabriel felháborodottan odébb akart állni, nem hagyta annyiban a dolgot. Felidézett egy réges-régi jelenetet, amikor még kislányként elbük állt az utcán, és közölte az idősebb Torresszel, hogy ő is a fia.

Legnagyobb döbbenetére Gabriel maga is emlékezett erre a jelenetre. A rosszul öltözött, sovány fiúra, aki egy belvárosi étterem előtt várt rájuk. Gabriel születésnapján történt, azon ritka alkalmak egyikén, amikor az amúgy szétzilálódott család néhány órán át képes volt együtt ünnepelni.

Nem voltak illúziói a szülei házasságát illetően, teljesen elképzelhetőnek tartotta, hogy az apjának vannak törvénytelen gyerekei, hiszen fűvel-fával megcsalta az anyjukat.

Lehetséges, hogy Sanchez igazat mondott, de Gabriel inkább arra tippelt, hogy hazudik.

Az öreg Torres is a meghívottak között volt, de Gabriel úgy döntött, nem vesz róla tudomást. Ha csak tehetnék, kitértek egymás útjából. A férfi feltételezése szerint az apját csak a gazdag alkoholfelhozatal vonzotta a gálaestre, esetleg egy nőismerőse meghívásának tett eleget.

Ez a lánykérés volt Lazaro Sanchez eddigi legvakmerőbb húzása. Ha sikerült volna a terve, beházasodott volna az egyik legősibb spanyol arisztokrata családba, amely majdnem olyan tekintélyes múltra tekint vissza, mint a Cruz y Torres família.

Leonora Flores de la Vega révén Lazaro bekerült volna a legbefolyásosabb körökbe, és onnantól kezdve pedig nehéz lett volna ignorálni.

Nyilvánvaló, hogy a férfit nem a pénz vonzotta, hiszen nyílt titok volt, hogy Leonora apjának játékszenvedélye csődbe vitte a családot. A lány egyetlen vagyona a neve volt.

Gabriel is hallotta a pletykát arról, hogy Sanchez üzleti ajánlatot tett Leonorának: ha feleségül megy hozzá, kifizeti a családja összes adósságát. Úgy látszik, minden pénzt megér neki, hogy bekerüljön a felsőbb körökbe. Annyira betegesen vágyik erre, hogy még attól sem retten vissza, hogy Torresnek hazudja magát...

Gabriel nem ismerte személyesen Leonorát, de az elmúlt évek során több társasági eseményen keresztezték egymást az útjaik. Amikor ma este meglátta őt Lazaro oldalán, hirtelen ráébredt, hogy a lány mindig is elemi hatással volt rá.

A lány rendkívüli arca semmilyen érzelemtől nem árulkodott. Hosszú, sötét haját művészi kontyba fogta a tarkóján, hatalmas, mandulavágású szemét hosszú szempillák keretezték, telt ajka maga volt az érzékiség.

Gabriel megpróbálta felidézni, mikor látta utoljára. Valószínűleg évekkel ezelőtt, mert mostanra a lány érett nővé vált. Gyönyörű, észbontóan vonzó nővé.

Nem tudta levenni a szemét róla. Kétségbeesetten vágyott rá, hogy a lány viszonzza a pillantását. És amikor megtörtént, a szemkontaktus megrázta az egész lényét. Forrt a vére, az egekbe szökött a pulzusa.

Hosszú pillanatokig meredtek egymásra, majd Leonora hirtelen elfordította a fejét. De Gabriel akkor már tudta, hogy a vonzalom kölcsönös.

Ez a felismerés, valamint a kellemetlen tény, hogy mindeközben Lazaro Sanchez keze pihen a lány derekán, váratlan reakciót váltott ki Gabrielból. Rádöbrent, hogy meg akarja kapni Leonorát.

Amikor Sanchez bejelentette az eljegyzést, Gabriel legszívesebben hangosan tiltakozott volna. A következő pillanatban hihetetlen dolog történt. Valaki tényleg felkiáltott, hogy tiltakozzon a tervezett házasság ellen. Gabriel döbenten meredt a törékeny, vörös hajú nőre, majd újra Leonorára emelte a tekintetét. Amikor a holtápadt lány kimenekült a teremből, rögtön tudta, hogy utána kell mennie.

Vetett egy utolsó lesújtó pillantást Sanchezre, majd kisietett.

Leonora azonban mintha köddé vált volna. Csak nagy sokára fedezte fel a lányt az előcsarnokot a hotel többi részétől elválasztó, vadul burjánzó növények között. Amikor kinézett az ablakon, megértette, mi késztette bujkálásra Leonorát. Nagy csapat lesifotós várakozott a főbejárat előtt, képtelenség lett volna észrevétlenül távozni.

Még egyszer nem veszítheti szem elől a lányt! Ha ezzel borsot törhet Sanchez orra alá, annál jobb. Meg kell mutatnia annak a gazembernek, hogy hol a helye.

Leonora elmormolt egy káromkodást az orra alatt. Az egzotikus növények mögül rálátott a paparazzók sorfalára. A fotóriporterek nyilván arra vártak, hogy lekaphassák a hotelből távozó, boldogan mosolygó jegyespárt.

Mély levegőt vett, hogy felkészüljön a vesszőfutásra. Nincs más kiút, szembe kell néznie a villogó vakokkal.

Hirtelen megborzongott, még a szőr is felállt a tarkóján, de nem az előtte álló megpróbáltatás miatt. Lassan hátrafordult. Alig néhány méternyire tőle Gabriel Ortega Cruz y Torres állt, és egyenesen az ő szemébe nézett.

Leonora nagyot nyelt. Közelről a férfi még magasabbnak és jóképűbbnek tűnt. Félresimított egy fekete tincset a homlokából. Mélyen ülő, sötét szeme fölött sűrű szemöldök húzódott, orra éppúgy határozottságot sugallt, mint a szájáig ívelő markáns vonal.

Az ajka meglepően érzékenyen hatott, szinte meglágyította az egész arcát. Leonorának azonnal

eszébe jutott, milyen érzés lenne megcsókolni a férfit.

Úgy látszik, kezdi elveszíteni a józan eszét. Soha senkivel kapcsolatban nem voltak ilyen gondolatai. Huszonnégy éves létére még mindig szűz volt. Egész eddigi élete a szülei, a kastély és az öccse körül forgott, aki inkább anyjának, mintsem nővérének tekintette őt, mióta az apjuk miatt a feje tetejére állt az életük. Sem ideje, sem energiája nem maradt olyan normális dolgokra, mint a szerelem.

Mielőtt még bármit is mondhatott volna, Gabriel közelebb lépett hozzá, és megszólította:

– Segítsek kijutni innen?

Leonora orrát megcsapta a belőle áradó férfias, egzotikus illat.

Némán bólintott. Hálás volt a segítségért.

– Kimegyünk a főbejáraton. Ne nézz se jobbra, se balra, csak egyenesen magad elé. Majd én vezetlek.

Anélkül, hogy levette volna a szemét a lányról, elővette a telefonját, és lebonyolított egy rövid hívást.

– Kint vár ránk az autóm – mondta aztán Leonorának. – Menjünk!

Megfogta a lány könyökét, és átvágott vele az előcsarnokon. Amint kiléptek az ajtón, vakuvillanások és kérdések özöne záporozott rájuk.

– Leonora, hol van Lazaro Sanchez? Mi történt maguk között?

A lány úgy tett, ahogy a férfi tanácsolta: tudomást sem vett a riporterekről, csak ment, amerre Gabriel vezette.

A férfi besegítette az elegáns, ezüstszínű sportkocsiba, majd beült a vezetőülésre. Amint magukra csukták az autó ajtaját, jóleső csend és a bőrülés kellemes illata vette őket körül. Még jó néhány pillanatig eltartott, mire kijutottak a paparazzók sűrűjéből. Leonora rémülten összerezsent, amikor az egyik fotós az ablakhoz nyomta a készülékét, és a sárga vakufény bevilágította a kocsi belsejét.

– Jobb lett volna, ha keresek egy hátsó kijáratot. Holnap tele lesznek az újságok a rólam készült képekkel.

– Na és? – nézett rá a férfi. – Igazán nincs miért szégyenkezned.

A lány szíve a torkában dobogott. A sebességváltón nyugvó férfias kezet nézte, a karcsú ujjakat, a rövidre vágott, gondosan ápolt körmöket. Megint elöntötte a forróság.

– Nem lett volna kötelességed a segítségemre sietni – jegyezte meg kissé reszelős hangon.

– Dehogynem. Nem hagyhattam, hogy a farkasok elé vessenek.

Dühösnek tűnt. Ennyire a szívére vette volna, ami Leonorával történt? De hiszen nem is ismerik egymást!

– Akárhogy is, köszönettel tartozom neked.

Az egyik legmenőbb madridi városnegyedben jártak. Fasorokkal szegélyezett sugárutakon hajtottak keresztül, ahol jól megfértek egymás mellett a régi bérházak és a legmodernebb építészeti remek. Trendi kávézók, Michelin-csillagos éttermek, exkluzív dizájnbutikok, régiségboltok és művészeti galériák mellett hajtottak el.

Leonora arra gondolt, hogy a férfi talán már meg is bánta, hogy felvállalta a megmentő szerepét.

– Nem kell hazavinned, amúgy is a város másik végében lakom. Ha itt kiteszel, fogok magamnak egy taxit.

Gabriel belenézett a visszapillantó tükörbe, és megrázta a fejét.

– Ha nem akarod, hogy hazáig kövessenek, jobban teszed, ha velem maradsz.

Leonora hátrafordult. Több motoros riporter járt a nyomukban, folyamatosan kerülgetve a mögöttük haladó autókat, hogy ne veszítsék őket szem elől. Kirázta a hideg a rémülettől, ha arra gondolt, hogy a paparazzók esetleg már a kastélyukat is megszállták. Ha Matias meglátná őket, iszonyúan felizgatná magát...

– Kapaszkodj! – figyelmeztette a férfi, majd beletaposott a gázba.

Átvágtak az éppen pirosra váltó lámpán, majd éles kanyarral bevették magukat egy mellékutcába. Leonora szíve hevesen kalapált, de nem a félelemtől. Még sosem érzett ilyen izgalmat egyetlen

férfi közelében sem.

Amikor bekanyarodtak a következő mellékutcába, a lány majdnem felsikoltott. Azt hitte, egyenesen nekihajtanak a szemközti falnak, ám az utolsó pillanatban a fal – mint kiderült, egy kapu – kitárult előttük, és egy lakóház mélygarázsába jutottak.

– Azt hiszem, sikerült leráznunk őket a lámpánál – jelentette ki a férfi, miután leparkolt a többi luxusautó közé.

– Hol vagyunk? – kérdezte Leonora némi hallgatás után.

– Van egy lakásom ebben a házban. Itt maradhatsz, míg elül a vihar. Aztán természetesen gondoskodom róla, hogy hazajuss. Persze csak ha akarod.

Leonora a férfit nézett. Még mindig nem tért magához a történetek után. És hogy épp Gabriel sietett a segítségére!

A férfi viszonzta a pillantását. Olyan áthatóan nézett rá, mintha szavak nélkül akart volna valami fontosat a tudomására hozni. Hogy mit, azt Leonora nem tudta volna megmondani, de igazság szerint nem is akarta tudni.

– Oké. De nem szeretnék a terhedre lenni.

– Ne aggódj, nem vagy a terhemre – felelte a férfi határozottan, majd kiszállt a kocsiból, és átsétált a lány oldalára.

Kinyitotta az ajtót, és odanyújtotta a kezét Leonorának.

A lány habozott. Még mindig bizsergett a bőre a férfi érintésétől. De annyira gyengének és kimerültnek érezte magát, hogy végül megragadta a felé nyújtott kezét. Pontosan az történt, amitől tartott: előntötte a forróság.

Amikor pedig felegyenesedett, olyan közel találta magát Gabrielhez, hogy elakadt a lélegzete. Hihetetlen erő és energia áradt a férfitől. Méretre szabott dizájneröltönye alatt acélos izmok rejtőztek, és egy fejfelé magasodott, még úgy is, hogy Leonora túsarkút viselt.

– Jól vagy? – nézett rá a férfi.

A lány mindent elkövetett, hogy ne látsszon rajta, mennyire zavarban van. Nem akarta egyértelművé tenni, mekkora hatással van rá Gabriel.

– Igen, minden rendben, csak nem vagyok hozzászokva a paparazzók rohamához. Eddig szerencsére nem nagyon törődtek velem.

Legalábbis nem annyira, mint a vele szemben álló férfival. Gabriel Torres minden lépéséről tudósított a sajtó, de többnyire csak spekulációkkal tudtak előállni, mert a fiatal milliárdos visszafogott életet élt, nem szolgáltatott szaftos történeteket a médiának.

Leonora szabályosan rosszul lett, ha a másnap megjelenő újságcikkekre gondolt. Mit fognak szólni a szülei? Azt várták tőle, hogy megmenti őket az anyagi csődtől, és helyreállítja a család jó hírét. Ehelyett újabb botránnyal súlyosbította az amúgy is nehéz helyzetüket!

– A táskám! – kiáltott fel hirtelen. – Otthagytam a hotel ruhatárában a vállkendőmmel együtt.

– Semmi baj, majd én intézkedem. Gyere, menjünk fel a lakásba!

Gabriel kinyitott egy ajtót, amely egy félhomályos előtérbe vezetett.

– Jó estét, Señor Torres! – lépett oda hozzájuk egy biztonsági őr.

– Jó estét, Pancho. Nemsokára letesznek itt egy csomagot a számunkra. Kérem, küldje fel a lakásba, amint megérkezik.

– Természetesen, Señor Torres.

Gabriel megfogta a lány vállát.

– Arra van a lift – mutatta neki az utat.

Leonorára áramütésként hatott az alig érzékelhető érintés. Milyen jó lenne, ha nekitámaszkodhatna, ha teljesen rábízhatná magát a férfitra!

De éppen az ellenkezőjét tette. A szűk liftben igyekezett olyan távol helyezkedni tőle, amennyire csak lehetett. Képtelenség, hogy ilyen hatással legyen rá valaki!

Gabriel megnyomott egy gombot, és a felvonó hangtalanul emelkedni kezdett. Amikor néhány másodperccel később kinyílt az ajtó, egy lenyűgöző penthouse lakásban találták magukat. Az épület Leonora sejtése szerint a tizenkilencedik századból származhatott, aminek nyomait a

lakás belsőépítészeti megoldásai is őrizték. A berendezés azonban korszerű volt, a falakat kortárs művészek alkotásai díszítették, a merész ecsetvonásokra gondosan elhelyezett spotlámpák irányították rá a figyelmet. Az egész lakás meglepően harmonikus hatást keltett. A dizájn, az elrendezés, a hatalmas ablakok és a tágas terek, mindez rendkívül megnyugtatóan hatott a lányra. A minimalista bútorok egyszerűen csak hagyták érvényesülni a belső tér szépségét. Leonora még sosem járt ilyen tökéletesen kialakított otthonban.

Gabriel kitárta a teraszajtót, hogy friss levegőt engedjen a helyiségbe. A lány csak ekkor döbbsent rá, milyen fojtogató volt a meleg odabent. A késő nyári forróság alig enyhült valamit naplemente után.

A férfi rövid telefonbeszélgetést folytatott valakivel, valószínűleg Leonora holmijával kapcsolatban. Aztán a lányhoz fordult, miközben levetette a csokornyakkendőjét, és kigombolta az ingét a nyakán. Olyan intimnek tűntek a mozdulatai, hogy a lány legszívesebben elfordította volna a fejét.

– Foglalj helyet! – mutatott a kanapéra Gabriel. – Nagyon fáradt lehetsz.

– Nem olyan vészes – mondta a lány. – Gyönyörű ez a lakás.

Köztudott volt, hogy Gabriel számít családfőnek, annak ellenére, hogy még él az édesapja. Leonora füléhez azok a híresztelések is eljutottak, melyek szerint a férfi húga rossz útra tévedt, és ezért külföldre küldték.

– Innál valamit? – lépett oda Gabriel a művészien kidolgozott bársecszekrényhez. – Van itt whiskey, brandy, pezsgő, bor, gin...

– Egy kevés whiskey-t kérek, köszönöm.

Kellett valami, ami segít megnyugtatóni az idegeit. A férfi kitöltötte a borostyánszínű italt, és odanyújtotta neki a poharat.

– Ír whiskey, állítólag nagyon jó minőségű.

– Te még nem kóstoltad? – vont a fel a szemöldökét a lány.

– Sosem iszom alkoholt – rázta a fejét Gabriel.

Leonora tulajdonképpen nem is csodálkozott, hiszen a férfi maga volt a józanság és összeszedettség. Vajon mitől vált ennyire fegyelmezetté?

Gabriel mintha olvasott volna a gondolataiban.

– Mindig visszataszítónak találtam, hogy az alkohol hatására mennyire elveszítik az emberek az ítélő- és cselekvőképességüket. A saját apám volt erre a legriasztóbb példa, aki kis híján romba döntötte a családi vállalkozást az alkoholfüggősége miatt.

Tehát ezért vette át Gabriel a Torres-cég vezetését.

– Sajnálom. Azt hiszem, van némi fogalmam arról, mit élhettél át.

Miért mondta ezt? Talán a lakás atmoszférája, talán a férfi közelsége készítette őszinteségre...

Szerencsére Gabriel nem kérdezősködött. Valószínűleg anélkül is pontosan tudta, mi történt a családjukban – ahogy nagyjából mindenki, aki kicsit is érdeklődött a spanyol előkelőségek magánélete iránt. Valahányszor előkerült a téma, Leonorát mindig elborította a szégyen, most azonban semmi ilyesmit nem érzett. Talán azért, mert a férfi is bátran felvállalta, hogy a családja korántsem tökéletes.

– Sajnálom, ami a gálaesten történt – szólalt meg Gabriel. – Nem szolgáltál rá erre a méltánytalanságra. Lazaro Sanchez nem érdemel meg téged.

– Úgy gondolod? De hiszen nem is ismered!

– Nem? – vont a fel sűrű szemöldökét a férfi. – Ugyanabból a világból származunk, Leonora. Lehet, hogy egészen mostanáig egyetlen szót sem váltottunk egymással, mégis többet tudunk egymásról, mint hinnéd. És nem a pletykákra gondolok, hanem a közegre, amely körbevesz minket. Az elvárásokra, amelyeknek meg kell felelnünk, akár akarjuk, akár nem. A hagyományainkra, amelyeket követnünk kell. A kötelezettségeinkre és a belénk nevelt felelősségtudatra.

2. FEJEZET

Gabrielt elbűvölte a lány kifejező arca. Most például láthatóan meglepődött. Tágra nyílt szeme nem sötétbarna volt, mint ahogy a férfi eddig hitte, hanem szürke, akár a viharos tenger.

De pillanatok alatt visszarendeződtek a vonásai. Újra az a megfontolt, megközelíthetetlen nő volt, mint aki Lazaro Sanchez oldalán állt a bálterem emelvényén a botrány kitörése előtt.

Felemelte a poharát, és ivott egy korty whiskey-t. Gabriel észrevette, hogy remeg a keze. Milyen szívesen odaült volna mellé, hogy megnyugtassa, hogy beszívja az illatát! Elképzelte, hogyan árad szét az alkohol a lány ereiben, hogyan lazítja el az izmait, simítja ki az idegeit...

Dios, micsoda gyönyörű nő! Talán a legszebb, akit valaha látott. Soha senki nem volt még rá ekkora hatással. Egyetlen érintésétől felforrt a vére. Általában nem esett nehezére kordában tartani a vágyait, most azonban komoly erőfeszítésébe telt, hogy ne próbálja meg itt és most elcsábítani a lányt. Biztos volt benne, hogy olyan élményben lenne része, amely elhomályosítaná minden eddigi érzéki kalandját.

A lány nagyot nyelt. Döbbsen hallgatta, milyen pontosan foglalta össze Gabriel az életét néhány rövid mondatban. Nem hitte volna, hogy egyszer majd találkozik valakivel, aki képes megérteni, milyen az, amikor az ember börtönnek érzi a saját életét.

Izgatottan felugrott, majd az egyik panorámaablak elé lépett, ahonnan az éjszakai Madrid lélegzetelállító látképe tárult elé.

Vajon mit csinál most Lazaro? – ötlött fel benne váratlanul. Együtt van a gyereke anyjával?

Érezte, hogy újra elhatalmasodik rajta a pánik, úgyhogy ivott még egy kortyot a whiskey-jéből.

Gabriel odalépett mellé. Leonora nem mert ránézni, csak az ablaküvegen tükröződő alakját vette szemügyre: a fehér ing alatt duzzadó izmokat, a széles vállat, az atletikus termetet. Aztán önmaga tükörképére siklott a szeme. A pánt nélküli, piros ruhát már jó pár éve vette – abban reménykedett, elég időtlen a szabása ahhoz, hogy ez ne tűnjön fel senkinek. A fülében csillogó kövek valódinak tunktek, pedig már rég nem hordott drága ékszereket. Minden értékes holmit el kellett adniuk, hogy életben maradjanak.

Csalónak érezte magát. És ugyanolyan megalázottnak, mint a bálterem porondján. Felhajtotta a whiskey-t, abban a reményben, hogy némi enyhülést talál az alkoholban. Aztán a férfi felé fordult, de nem nézett a szemébe.

– Ideje hazamennem. A szüleim már biztosan aggódnak.

Ha az öccsére gondolt, összefacsarodott a szíve. Mi lesz most vele? Mi lesz az egész családdal? Ha a kastélyt is elveszítik, mindennek vége. Egy egész dinasztia válik az apja játékszenvedélyének martalékává.

– Maradj még!

A férfi telt, érzéki ajkának látványától, amely teljesen átalakította a szigorú, markáns arc karakterét, a lány szíve kalapálni kezdett.

– Legalább azt várd meg, amíg megérkezik a holmid.

– Nem olyan fontos, holnap is eljöhettek érte.

Attól tartott, minél tovább maradnak kettesben, annál nyilvánvalóbb lesz, mekkora hatással van rá a férfi.

Gabriel odalépett hozzá, és kivette a kezéből az üres poharat. Leonorának elakadt a lélegzete, amikor egy röpké pillanatra összeért az ujjuk. Elképesztő energia áradt a férfiból! Tele volt étellel és... erotikus kisugárzással. Lazaro mellett sosem érzett ehhez hasonlót, de úgy gondolta, hogy nincs is szükség ilyesmire egy jó házassághoz. Csak semmi szélsőséges érzélem és szenvedély.

– Mostanra már a paparazzókhoz is eljutott a hír, hogy botrányba fulladt az eljegyzésed. Mindent el fognak követni, hogy megtaláljanak. Azt javaslom, hogy hívd fel a szüleidet, és mondd

meg nekik: jobb, ha egy ideig nem hagyják el a házat.

– De hát nem maradhatok itt egész éjszaka! – tiltakozott a lány.

– Dehogynem, nyugodtan itt maradhatsz. Tessék, használd a telefonomat!

Gabriel láthatóan máris eldöntöttnek tekintette a kérdést. Leonora tudta, hogy a férfinak igaza van. Nem mehet most haza, képtelen lenne szembenézni az agresszív riporterek hadával. De ami még fontosabb, nem teheti ki Matíást ekkora stressznek.

Néhány lépésnyire eltávolodott a férfitől, majd felhívta a szüleit. Az anyja vette fel a telefont, a hangja remegett az izgatottságtól. Leonora tömören felvázolta neki a helyzetet, és biztosította róla, hogy nem kell aggódnia miatta. Amikor közölte, hogy nem tölti otthon az éjszakát, az asszony előbb csalódottnak, majd végtelenül kimerültnek tűnt. Hogy a sajtó kitelepült a kastélyuk bejárata elé, nem volt újdonság a számára.

A lány még megkérdezte, hogy van Matias, majd bontotta a vonalat, és visszaadta a telefont a férfinak.

– Ki az a Matias?

– Az öcsém.

– Valami baj van vele?

– Enyhe értelmi fogyatékossgal született. Most épp itthon van, de amúgy egy speciális bentlakásos iskolába jár Madrid közelében.

Az iskola költségeit a szervezett kastélylátogatásokból fedezték. Na meg abból, hogy Leonora az elmúlt években szép lassan eladogatta az ékszereit és az értékes ruháit. Matias imádta az internátust, szabályosan kivirágzott, mióta oda járt. De ha a bank elveszi tőlük az utolsó vagyontárgyukat, a kastélyt, akkor nem fogják tudni tovább finanszírozni az öccse tanulmányait.

– Rendkívül érzékenyen reagál a feszültségre és a hirtelen hangulatváltozásokra. Attól tartok, túlságosan felizgatná magát, ha meglátná a paparazzókat a házunk előtt, vagy ha azt hallaná, hogy valami baj történt velem.

– Ennyire közel álltok egymáshoz?

Leonora a férfi vonásait fürkészte. A legtöbb ember némi megvetéssel és szenzációra éhes kíváncsisággal reagált az öccse állapotára. Vagy szájalommal. Gabriel arcán azonban semmi más nem tükröződött, csak szintiszta érdeklődés.

– Nagyon erősen kötődünk egymáshoz – bólintott a lány. – Hatéves voltam, amikor Matias született, nem is annyira testvérnek, mint inkább élő játék babának tekintettem.

– Akkoriban még... rendben voltak a család ügyei, igaz?

Leonora értékelte a diplomatikus megfogalmazást. Gabriel arra utalt, hogy akkoriban még az ő szülei is Spanyolország legbefolyásosabb emberei közé tartoztak. Annál nagyobb és drámaibb volt a bukás, amikor az apját kihajították egy monacói kaszinóból, az anyja pedig fejét lehajtva, zokogva kapaszkodott a férjébe.

– Igen – nézett félre a lány. Még mindig szégyenkezett a szülei miatt.

– Nem a te hibád, ami történt. Te egészen más vagy, mint ők.

Leonora meglepetten kapta fel a fejét. Miért érzi úgy, hogy a férfi a veséjébe lát? Hogy többet tud róla, mint bárki más?

– Nem tudhatod, nincs-e nekem is játékszenvedélyem.

– Tényleg nem – bólintott a férfi némi tűnődés után. – Mégis meg vagyok róla győződve, hogy nincs ilyen problémád.

Gabriel közelebb lépett a lányhoz. Leonora aranyos szikrákat fedezett fel mélyen ülő, sötét szemében.

– Miért csinálod ezt? – rázta meg a fejét a lány. – Miért törődsz velem? Hiszen nem is ismerjük egymást.

– Nem, de valahányszor találkoztunk, az volt az érzésem, hogy szándékosan tartod magad távol a társaságtól. Mintha gondolatban mindig valahol máshol járnál.

Leonora arca lángba borult. Ennyire könnyű átlátni rajta?

– De nemcsak ezért figyeltem fel rád – folytatta a férfi. – Hanem azért is, mert gyönyörű nő lett

belőled.

A lánynak most már nem csak az arca lángolt. Gabriel még közelebb lépett hozzá. Olyan közel, hogy Leonora másra sem tudott gondolni, csak arra, mi lenne, ha a következő pillanatban lehajolna hozzá, és megcsókolná.

Elakadt a lélegzete, mozdulni sem mert.

– Iszonyúan kívánlak, Leonora.

A férfi pillantása égette a bőrét. Az agya lázasan dolgozott, próbálta feldolgozni az elhangzottakat. Ezek szerint nem csak ő érzi azt a megmagyarázhatatlan vonzerőt, ami a másik felé taszítja.

Képtelen volt világosan gondolkodni. Gabriel szépnek és kívánatosnak tartja? Őt, aki olyan önmegtartóztató életet él, mint egy apáca?

Ebben a pillanatban megszólalt az ajtócsengő. A férfi elmormolt egy szitkot az orra alatt.

– Ne mozdulj! Ez biztosan a gondnok lesz a holmiddal.

Gabriel könnyed léptekkel az ajtóhoz ment, Leonora pedig hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett egy kis friss levegőre. Kilépett az erkélyre, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Nyert egy kis időt.

Egyáltalán mi az ördögöt művel itt? Képes lenne néhány bók miatt Gabriel Torres karjaiba vetni magát? A férfi valószínűleg csak kedves akar lenni hozzá. Bizonyára úgy érzi, a történetek után szüksége van néhány jó szóra, hogy helyrehozza a megtépázott önérzetét.

De ha mélyen magába nézett, nem sértettséget érzett, hanem megkönnyebbülést. Örült, hogy meghiúsult az eljegyzése Lazaro Sanchezzel.

Majdhogynem szégyellte, hogy képes lett volna pusztán racionális megfontolásból hozzámenni feleségül. Pedig nagyon jól tudta, hogy a szülei sem szerelemből házasodtak össze. Az ő köreibben ez nem volt szokás. Ha vagyonról és dinasztiaról volt szó, az érzelmek nem játszhattak szerepet a döntésekben. Ahhoz túlságosan nagy volt a tét.

Hiába volt tisztában a játékszabályokkal, Leonora legbelül mindig is többre vágyott. Szerelemre. Láta, hogyan néztek egymásra a kastélyba látogató, kéz a kézben sétáló, lopva csókolózó párok. Találkozott egy idős brit párral, akik ötven éve voltak házasok. Micsoda szeretet és boldogság sugárzott belőlük! Elégedettek voltak az életükkel, törődtek egymással. A lány tisztában volt vele, hogy az ilyesmi nagyon ritka – de mint a példa is mutatta, nem lehetetlen.

Amikor Lazaro érdeklődést mutatott iránta, és felajánlotta, hogy kifizeti a családjá adósságait, tudta, hogy nincs más választása. Hogy ez a kötelessége. A De la Vegák hagyatéka sokkal fontosabb a saját vágyainál és álmainál.

Iszonyúan kívánlak, Leonora.

Megborzongott. Nem a lány éjszakai szellőtől, hanem az izgalomtól. A vágytól.

Ahogy a férfi is mondta, mindig észrevétlenül érezte magát a társaságban. Egyrészt a veleszületett féltékenysége miatt, ami ellen egész életében küzdött, másrészt az öccse miatt, aki nagyon nehezen jött ki az idegenekkel. De a társasági élet amúgy sem okozott örömet a számára. Nem tudott mit kezdeni a pletykákkal és az intrikákkal, a szurkálódásokkal és a hamis mosolyokkal. Egy életre megtanulta a leckét a családjá lecsúszása után. Ahogy az állítólagos barátaiak kezelték őket a bajban, az mindent elmondott az emberi természetéről.

Tényleg azt mondta az imént a férfi, hogy le akar vele feküdni? Ilyen nyíltan és egyértelműen?

Na, igen... Gabriel Torres kimondja, amit akar, és őszinte választ vár a kérdéseire.

De talán ezúttal mégsem egészen azt mondta, amit gondolt. Talán csak meg akart vigasztalni egy megalázott nőt.

Ebben a pillanatban zajt hallott a háta mögött. Az egész teste megfeszült. El kell mennie innen! Most azonnal.

A lány testtartása arról árulkodott, hogy megérezte a jelenlétét. Gabriel kilépett az erkélyre. Élvezettel hordozta végig a tekintetét Leonora gyönyörű alakján, olívaszínű bőrén, ragyogó haján.

– Megérkezett a holmid.

– Köszönöm – fordult oda hozzá Leonora. – Azt hiszem, mégis hazamegyek. Majd a kastély

hátsó bejáratát használom, ott senki nem fog észrevenni.

A férfi odanyújtotta neki a táskát és a vállkendőt. A lány gondosan kerülte a tekintetét, és arra is ügyelt, hogy ne érjen össze a kezük. Gabriel ritkán tapasztalt ilyesmit, a nők általában azonnal a karjaiba vetették magukat, különösen ha jelezte nekik, hogy vonzónak tartja őket.

– Inkább vállalod a kockázatot, mint hogy itt maradj?

– Már így is épp eleget tettél értem – felelte a lány, miközben a vállára terítette a kendőt.

Gabriel odalépett hozzá. Láta a szikrákat a lány szemében, a pír az arcán. Tudta, hogy Leonora éppúgy kívánja őt.

– Hallottad, amit az előbb mondtam?

Leonora nagyon nyelt. A férfiban hirtelen felmerült, hogy a lány talán sokkal tapasztalatlanabb, mint azok a nők, akikkel ő eddig találkozott. Aztán elhessegette a gondolatot, elvégre Leonora huszonnégy éves, gyönyörű nő volt – kizárt dolog, hogy sosem volt még dolga férfival. Sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy játszadozik vele. Ki akarja élvezni, hogy ő vágyik rá, és nem akarja könnyen adni magát.

– Kívánlak, Leonora, és te is kívánsz engem. Látom.

A lány szeme elkerekedett, az arca még jobban lángolt.

– De hiszen alig ismerjük egymást. Mégis hogyan...?

– Ha a kémia működik, minden lehetséges – szakította félbe a férfi.

Leonora teste megfeszült, arisztokrata arcvonásaiból büszkeség áradt, a tekintete vadul csillogott.

– Nem kell ezt csinálnod, Gabriel. Nincs szükségem a száncalmadra.

Minden idegszálával azon dolgozott, hogy ellenálljon a kísértésnek. A férfi játszadozott vele, láthatóan fogalma sem volt, milyen tapasztalatlan nővel áll szemben. De ma este őt már épp elég sérülés érte, semmi esetre sem akarta még sebezhetőbbé tenni magát.

Megpróbált elsiklani a férfi mellett, de az megragadta a karját.

– Tényleg azt hiszed, hogy száncalmából közeledem hozzád?

Gabriel hangja őszinte csodálkozásról árulkodott.

– Igen – torpant meg Leonora. – Úgy érzed, meg kell vigasztalnod azok után, ami történt velem.

– Túlságosan jó véleménnyel vagy rólam – rázta meg a fejét a férfi. – Márpedig én nem vagyok kedves fickó. Ha azt mondom, kívánlak, akkor az úgy is van. És azt is tudom, hogy a vonzalom kölcsönös. Már akkor is kívántál, amikor a vőlegényed mellett álltál a pódiumon.

A lány megpróbálta kiszabadítani magát a férfi karjaiból, de az még jobban magához húzta.

– Nem hiszed el, hogy vonzónak talállak? Hadd bizonyítsam be, hogy igazat mondok!

Leonora tudta, hogy ha igazán menni akarna, a férfi nem tartaná vissza. Sosem alkalmazna kényszert egy nővel szemben, ahhoz túlságosan büszke és becsületes. De nem tudott megmozdulni. Vagy inkább nem akart.

Gabriel megérezte a bizonytalanságát.

– Senkinek sem tartozol magyarázattal. Itt nem felelősségről vagy kötelességről van szó. Egy nő és egy férfi áll egymással szemben, akik rendkívül vonzónak találják egymást. És akik szabadon eldönthetik, engednek-e ennek a vonzalomnak.

Leonora a férfi sötét szemébe nézett. Tényleg ilyen egyszerű lenne? Szabadon dönthet, a vágyait követve?

Felrémlett benne, hol lenne most, ha a vörös hajú nő nem hiúsítja meg az eljegyzését. Ugyanebben a helyzetben, csak egy másik férfival, akit ugyan kedvelt, de aki iránt sosem érzett vonzalmat. A sors kiszámíthatatlan útjaira gondolt, és arra, hogy ha ma este nem jön ide, talán sosem tapasztalja meg ezt az egyszerre bódító és rémisztő vágyat.

Most már tudta, hogy Gabriel komolyan gondolta, amit mondott. Nem udvariaskodni akart, és nem is a száncalom vezérelte, hanem tényleg kívánta őt, ahogyan ő is kívánta a férfit. Miért ne engedhetne a vágyainak? Csak egyetlen éjszaka erejéig. Ma átéli a szabadságot, holnap pedig visszatér a való világba, hogy összeszedegesse az élete cserepeit.

Gabriel megpróbálta leolvasni a lány arcáról a gondolatait, majd lassan lehúzta a selyemkendőt a válláról. Leonora megborzongott. Életében először vonzó, érzéki nőnek érezte magát.

Gabriel ledobta a kendőt egy szék támlájára, majd a táskát is kivette a kezéből.

– Rég nem kívántam már így nő, mint téged, Leonora. De nem tartozol nekem semmivel. Azért hoztalak ide, hogy megmentselek a fotóriporterektől. A vendéglakosztály a rendelkezésedre áll, ameddig csak szükségesnek tartod. Egyedül rajtad áll, hogyan folytatódik ez az éjszaka.

A lány visszafojtott lélegzettel hallgatta a férfi szavait. Nem volt boldog attól, hogy az ő kezébe került a döntés. Jobban örült volna, ha Gabriel egyszerűen csak magához húzza és megcsókolja.

Nem tudott megbirkózni a helyzettel. Egy tapasztaltabb nő nyilván átkarolta volna a férfi nyakát, hozzápréselődött volna az izmos mellkasához... Ő viszont csak állt ott némán, tehetetlenül.

– Leonora – ráncolta a homlokát Gabriel. – Ha nem akarod...

– De akarom – szakadt ki a lányból. – Akarlak, Gabriel.

Odalépett a férfihez, olyan közel, hogy beszippanthatta az illatát. Gabriel magához húzta, ő pedig a férfi mellkasára tette a tenyerét. Olyan heves vágy tört rá, amelyet még életében nem tapasztalt. Összepréselte a combját, hogy gátat vessen az ölében tomboló forró lüktetésnek, de a sóvárgás nem enyhült. Biztos volt benne, hogy a férfi is hallja a szíve zakatolását.

Amikor Gabriel végtelenül gyengéden beletúrt a hajába, Leonorában az első pró szenedélyen túl mélyebb érzések is ébredtek a férfi iránt. Gabriel szemébe nézve próbált visszatalálni a valósághoz, ami persze reménytelen próbálkozásnak bizonyult. A férfi arany szikrákkal pettyezett, sötétbarna szeme csak még inkább elgyengítette, amikor pedig az ajkuk összeért, Leonora tudta, hogy innen már nincs visszaút. Kiengedte a szenedély szédítő szellemét a palackból, és nem tudja, de nem is akarja visszazárni, míg meg nem tapasztalja mindent első pró erejét.

Gabriel gyengéden követelőző ajkának képtelenség lett volna ellenállni. Bár a csokolózás terén Leonorának is volt némi tapasztalata, ehhez foghatóan intenzív élményben még sosem volt része. Az idő megszűnt, a körülöttük lévő tér határai elmosódtak, nem tudott többé gondolkodni. Bárcsak örökké ebben az állapotban maradnának!

Amikor egy örökkévalósággal később a férfi felemelte a fejét, Leonora kellenetlenül kinyitotta a szemét. Görcsösen kapaszkodott Gabriel ingébe, a férfi pedig olyan erősen szorította magához, hogy szinte összeforrt a testük. Gabriel akarta őt, efelől most már semmi kétsége sem volt.

A férfi szenedélye eddig nem tapasztalt önbizalommal töltötte el. Azt akarta, hogy Gabriel Torres legyen az első férfi az életében, hogy ezt az emléket őrizhesse a szívében halála napjáig. Tisztában volt vele, hogy ami kettejük között történik, egészen kivételes. Talán soha többé nem lesz része ilyen intenzív élményben.

– Tegyel a magadéva, Gabriel!

A férfi megfogta a kezét, összekulcsolódtak az ujjai.

– Kérésed parancs, hercegnóm.

Visszamentek a lakásba, átvágtak a nappalin, majd Gabriel kitért egy ajtót a lány előtt. Tágas, fehérre meszelt, csupasz falú, alig néhány dizájn bútorral berendezett hálószobába jutottak. A spotlámpák sárgás fénye barátságossá varázsolta az aszketikus teret. Leonora azonnal otthon érezte magát a szellős, modern térben, amely tökéletes ellentéte volt az otthoni környezetének. A kastély tele volt zsúfolva nehéz, sötét bútorokkal, amelyek nagy része a középkorból származott.

Tekintete az impozáns méretű, sötétszürke ágyneművel megvetett ágyra siklott.

– Gyere ide, Leonora! – mondta Gabriel, miközben megoldotta a mandzsettáit.

A lányúrrá lett hirtelen feltámadó szégyenlősségén, és odalépett hozzá.

– Vedd le az ékszereidet!

Úgy követte az utasításait, mintha hipnotizáltak volna. A férfi mandzsettagombjai mellé tette a fülbevalóját és a karkötőjét. Gabriel bizonyára észrevette, hogy nem valódiak – de mit számít?

– Vedd le az ingemet!

Leonora ujjai megremegtek, amikor előbukkantak a férfi kidolgozott mellizmai. Mire az utolsó gombbal is végzett, megszűnt az idegessége, egyszerűen csak élvezte a látványt. Gabriel nem úgy nézett ki, mint egy megfontolt üzletember, sokkal inkább mint egy középkori harcos. Kemény,

duzzadó izmok, sötét szőrzet, kockahas.

A férfi ledobta az ingét a padlóra.

– Most te jössz! – mondta a lánynak. – Hadd lássalak!

Leonora gyerekkora óta nem vetkőzött meztelenre egyetlen ember előtt sem, mégis gondolkodás nélkül engedelmeskedett. Megfordult, majd összefogta a haját az egyik vállán, hogy Gabriel le tudja húzni a ruha cipzárját. Már előre megborzongott a gondolattól, hogy a férfi mindjárt megérinti a hátát, de nem így történt. Nem a kezét, hanem a forró leheletét, majd a puha ajkát érezte a tarkóján.

Alig tudott megállni a lábán. Elöntötte a forróság, de közben lúdbőrzött az egész teste. Gabriel felemelte a kezét, és végtelenül lassan lehúzta a cipzárt. Olyan intim és erotikus volt ez a mozdulat, hogy felért egy simogatással.

– Fordulj meg!

Leonora szíve majd kiugrott a helyéről. A férfi tekintetéből határozottság áradt. És követelőző vágy.

A ruha lecsúszott a derekára. Gabriel egyetlen könnyed mozdulattal megszabadította a melltartótól.

– Gyönyörű vagy! – mondta reszelős hangon, miután hosszú másodpercekig némán csodálta az előtte álló gazellatermetű, félmeztelen nőt.

Áhítattal vette kézbe Leonora feszes, gömbölyded mellét, amelyről a lány mindig azt gondolta, túlságosan kicsi, a férfi tenyerébe azonban tökéletesen beleillett. A rózsaszín bimbók egy pillanat alatt megkeményedtek az érintésre.

Gabriel a lány szemébe nézett, két kezébe fogta az arcát, és újra megcsókolta. Hosszan, hevesen, odaadóan. Leonora úgy érezte, muszáj megkapaszkodnia valamiben, különben ki tudja, hová ragadja magával ez a váratlanul rátörő szenvedély. Megragadta a férfi csuklóját. Sosem hitte volna, hogy ilyen hatással lehet rá egy férfi. Nem tudta, mire képes a teste. Pedig ez még csak a kezdet volt.

Gabriel levált az ajkáról, majd szájába vette a mellbimbóját. Leonora torkából kéjes sóhaj fakadt. Úgy hangzott, mint valami könyörgés. *Hagyd abba! Nem, inkább folytasd, amíg világ a világ!* Beletúrt a férfi sűrű, sötét hajába, és átadta magát az élvezetnek. Amikor Gabriel egy pillanatnyi szünetet tartott, a lány tényleg azt hitte, hogy ezt képtelenség tovább fokozni.

De a férfi csak azért állt meg, hogy lehúzza a ruhát a lány csípőjéről. Az anyag suhogva a padlóra hullott. Leonorán nem maradt más, csak egy szál bugyi, egy combfix, na meg a magas sarkú szandál, amitől egy pillanat alatt megszabadult. Most, hogy meztelen állt a férfi előtt, Gabriel még magasabbnak és erősebbnek tűnt. Leonora szabályosan beleájult a karjaiba. A férfi felkapta, és olyan gyengéden tette le az ágyra, mintha attól tartana, hogy egyetlen rossz mozdulattól összetörhet. Pedig a lány nem volt porcelánból.

Gabriel maga sem értette, hogyan bírja ki, hogy ne vesse rá magát azonnal a lányra. Egy belső hang vagy inkább sugallat azonban türelemre intette. Érzékelte Leonora bizonytalanságát, de meg volt róla győződve, hogy ez csak játék. Remek színésznő, de az ő eszén nem járhat túl.

Gabriel tizenévesen szerezte az első szexuális tapasztalatait, fiatal férfiként pedig a világ legszebb nőivel bújhatott ágyba. Az utóbbi időben azonban a hódításai már nem okoztak különösebb örömet a számára. Most viszont alighogy megcsókolta Leonorát, magával ragadta a szenvedély. Rég nem volt már része ilyen mindent elsöprő erotikus élményben, de az is lehet, hogy ez volt élete legérzékibb találkozás.

Az ösztönei nem csalták meg, a lány rendkívüli szépség volt. Tökéletes alak, selymes bőr és micsoda mellek! Beleborzongott a látványba.

Leonora úgy nézett rá a hatalmas szemével, mintha még sosem látott volna szexre vágyó férfit. Nem is értette, miért izgatja fel ennyire a lány ártatlan tekintete. Mióta hat rá a tettetett szűziesség?

Elég a színjátékból! Néhány gyors mozdulattal ledobta magáról a maradék ruhadarabjait is.

Leonora visszafojtott lélegzettel bámulta az elé táruló meztelen férfitestet. Gabriel a tenyerére

támaszkodva a lány fölé hevert, és mélyen a szemébe nézett.

Leonora megrémült. Mi lesz, ha a férfi szembesül a tapasztalatlanságával? Mi lesz, ha fájdalmat okoz neki?

– Nem kell megtened, ugye tudod? – jegyezte meg Gabriel, majd lejjebb csúszott, és szájába vette a lány mellbimbóját. – Nem kell tovább játszanod az ártatlant ahhoz, hogy felizgass. Már elérted, amit akartál.

Játszani? Leonora nem tudott világosan gondolkodni, miközben a férfi hol a kezével, hol a szájával kényeztette. Aztán már a hasát halmozta el csókokkal, majd egyre közelebb került lüktető, duzzadó csiklójához. Leonora teste megfeszült. Gabriel lehúzta róla az egyik, majd a másik harisnyát, végül az apró bugyit, és ledobta a földre a feleslegessé vált ruhadarabokat. Most már mindketten anyaszült meztelenek voltak. Leonora maga is megdöbbsent, mennyire nincs benne szégyenérzet ebben a teljesen ismeretlen helyzetben. Egyszerűen csak kíváncsúnak érezte magát.

Aztán egy pillanatra ismét elbizonytalanodott. Vajon mit szól hozzá Gabriel, hogy nincs szőrtelenítve odalent?

– Szeretem a természetességet. Ha egy nő úgy néz ki, mint egy igazi nő – válaszolt a ki nem mondott kérdésre a férfi.

Aztán megcsókolta a lányt, és ezzel az utolsó józan gondolatot is kiűzte a fejéből. Leonora boldog volt, hogy ennyire tetszik a férfinak. Aztán Gabriel simogatni kezdte a teste legérzékenyebb pontját, amitől egészen másfajta boldogságérzet borította el a testét és a lelkét.

A férfi ujjai varázslatos könnyedséggel juttatták el az eksztázis olyan fokára, amelyet eddig elképzelni sem tudott. Levegő után kapkodott, minden porcikája lángolt és bizsergett, a torkából artikulálatlan hangok törtek elő, végül úgy érezte, képtelenség tovább fokozni a feszültséget. Rekedten felkiáltott, testét elöntötték a gyönyör hullámai, a tudatára sűrű köd borult. A férfi karjába csimpszkodott, talán azért, mert attól tartott, különben végleg kirepülne a valóságból.

Gabrielt elbűvölte a lány szenvedélyessége, elhomályosuló tekintete, a bársonyos bőrén csillogó izzadságcseppek.

– Ez... Ez egyszerűen...

– Fantasztikus volt? – fejezte be a mondatot helyette a férfi.

Számára mindenesetre az volt. Minden önuralmára szüksége volt, hogy megtartóztassa magát. Nem látott még szebbet Leonora eksztázisánál: ahogy a lány pompás melle emelkedett-süllyedt, ahogy hosszú, csillogó haja szétterült a párnán, ahogy gazellateste megfeszült a kéjtől.

Előhalászott egy óvszert az éjjeliszekrényből, és kapkodva magára húzta. Soha életében nem kívánt még ennyire senkit! Soha nem érzett még ilyen sürgető késztetést arra, hogy egyé váljon valakivel.

Nem tudott tovább várni. Megragadta a lány csípőjét, és egyetlen határozott mozdulattal beléhatolt. Amit a következő pillanatban érzett, minden elképzelését felülmúlta. Kis híján azon nyomban eljutott a csúcsra.

Leonora tényleg szűz volt! Ez egyszerűen hihetetlen!

Muszáj volt uralkodnia magán. Lassan, óvatosan mozogni kezdett a lányban.

A fájdalom pillanatok alatt elmúlt, és újult erővel visszatért a vágy. Egymás szemébe néztek. Leonora tudta, hogy a férfi rájött a titkára, és nagyon hálás volt neki, amiért nem mondott semmit. Nem akarta volna szavakkal megzavarni a pillanat varázsát.

Egyé vált egy férfival. Azzal a férfival, aki testileg és lelkileg is lenyűgözte. Akinél vonzóbbat elképzelni sem tudott.

A feje fölött egymásba kulcsolódtak az ujjaik. Fájdalomnak már nyoma sem volt, minden ízében az élvezetre koncentrált. Gabriel változtatott a tempón, egyre hevesebben és erőteljesebben mozgott. Leonora megint azt érezte, hogy ezt nem lehet fokozni. Hogy a gyönyörnek ez a foka már elviselhetetlen. Aztán egyszer csak felkiáltott, és megint kirepült térből és időből. Semmi mást nem érzékelt a külvilágból, csak Gabriel Torres kéjtől eltorzult arcát, kettejük egymásba olvadó

testét, a férfi torkából kiszakadó hörgést.

Még soha nem érezte magát ennyire szabadnak.

Amikor Leonora szeme másnap reggel kipattant, a nap éppen rózsaszínűre festette az eget. Eltelt néhány másodperc, mire felfogta, hogy nem a saját ágyában fekszik, és hogy valami végérvényesen megváltozott.

Nem volt többé szűz. Egy igazi mester vezette be a szerelem művészetébe.

Gabriel ott feküdt mellette az ágyban. Még álmában is tekintélyt sugárzott. A lány élvezettel nézett végig a gyönyörű, meztelen férfitesten, és azonnal felébredt benne a vágy. Az első szeretkezés után Leonora azonnal mély álomba merült, néhány órával később azonban arra ébredt, hogy feneke a férfi öléhez préselődik. Gabriel megérezte a vágyát, és nem sokkal később a kielégülés újabb formáit mutatta meg neki.

Leonora néha azt sem tudta, ébren van-e, vagy csak álmodik. De a férfi keze és szája nagyon is valóságos volt.

Alig néhány órája jelentette be az eljegyzését Lazaro Sanchezzel, most pedig itt feküdt egy másik férfi ágyában.

Egyáltalán nem vallott rá ez az egész! Lazarót egyetlenegyszer csókolta meg, akkor is nagyon visszafogottan, Gabrielnek pedig minden további nélkül odaadta magát.

Évek óta azzal volt elfoglalva, hogy a családtagjai igényeit kielégítse, hogy felelősséget vállaljon értük, és már el is felejtette, milyen az, ha csak magára gondol. Ha csak önmaga kedvéért tesz valamit. De persze most rögtön elfogta az önvád, amiért átadta magát a testi örömeknek, miközben a lesifotósok körbevették az otthonukat. Hogy lehetett ilyen könnyelmű?

Gabriel Torres nagyvilági ember és tapasztalt szerető, ő csak egy volt számára a számtalan kaland közül. Egy éjszakára talán örömét lelte benne, de valószínűleg nem akarja viszontlátni.

Óvatosan, nehogy felébressze a férfit, kiszállt az ágyból, összeszedte a szanaszét heverő holmiját, majd kioldalgott a szobából, és az egyik vendégszobában magára kapkodta a ruháit. Csak egy futó pillantást vetett a tükörbe, és máris elszégyellte magát a piros foltok miatt, amelyeket a férfi borostája hagyott az arcán és a nyakán.

Sebtében laza kontyba fogta a haját, és maga köré tekerte a kendőjét, hogy eltüntesse az árulkodó nyomokat. Végül kisurrant az apartmanból, a ház előcsarnokában pedig megkérte a portást, hogy hívjon neki egy taxit.

Szerencsére nem kellett sokáig várnia. Miközben a kora hajnali, kihalt utcákon suhantak az autóval, nyomasztó hangulat telepedett rá. Úgy érezte, végérvényesen elveszített valamit.

Néhány nap múlva Gabriel már nem is fog emlékezni rá, erről szentül meg volt győződve. Az elmúlt éjszakának semmi jelentősége sincs a férfi számára.

Ő maga azonban az ördöggel cimborált, amikor bebújt az ágyába. Bebeszélte magának, hogy megelégszik egyetlen éjszakával, az igazság azonban az volt, hogy ez csak felkorbácsolta a vágyait. Pusztán annyit ért el vele, hogy végérvényesen Gabriel Torres rabjává vált.

Gabriel nehezen ébredt fel mély álmából. A teste még mindig ernyedett volt a sokszoros kielégüléstől. Eszébe jutottak az éjszaka történetek, és elégedetten elmosolyodott. Megjelent előtte Leonora gyönyörű teste, hosszú, csillogó haja, feszes keble, érzékiségtől csillogó tekintete... Ez volt élete legjobb szexuális élménye. Egy szűz lánnyal!

Ettől a gondolattól azonnal magához tért. Tegnap éjjel nem volt sem ideje, sem kellően tiszta feje ahhoz, hogy feldolgozza ezt a tényt. Leonora nem mondta, hogy hagyja abba. Ellenkezőleg, tágra nyílt, szürke szemével egyenesen könyörgött, hogy folytassa. Ő pedig nem volt abban az állapotban, hogy ellentmondjon neki.

Pedig nem az ártatlansága varázsolta el elsősorban, hanem az egész személyisége. És persze a kettejük között egyedülállóan működő kémia.

Felült az ágyban. Hová tűnt a lány? Az egész lakásban néma csend volt.

Gabriel felállt, magára kapta a farmerjét, és Leonora keresésére indult. Miután sehol sem találta,

visszatért a hálószobába, és felfedezte a komódon a lány ékszereit. Kezébe vette a fülbevalót, amelyről rögtön megállapította, hogy nem valódi. Csak arra szolgált, hogy őrizze a látszatot.

Leonora Flores de la Vega. Az örökös, akinek a nevén kívül nincs semmi, csak a lenyűgöző szépsége. A szűz, aki szó nélkül távozott az első éjszakájuk után.

Gabriel nem ehhez volt szokva. A helyzet általában fordított volt, ő hagyta el a nőket, akik még szívesen maradtak volna mellette. Leonora azonban elment, és olyan úrt hagyott maga után, amelyet ő még soha életében nem tapasztalt.

Beállt a zuhany alá, és arra gondolt, hogy Leonora nem hasonlít az eddigi szeretőihez. A lány fegyelmezett külseje mögött olyasmi rejlett, amit ő maga is jól ismert: vadság. Egyikük sem engedhette meg magának ezt a luxust a hétköznapi életben, fegyelmezettnek és felelősségteljesnek kellett lenniük.

Bódító érzés volt, hogy ő lehetett az első férfi a lány életében. Hirtelen rátört a birtoklási vágy, akárcsak tegnap este, amikor megpillantotta Leonorát Lazaro Sanchez oldalán.

Kilépett a zuhany alól, és egy pillanatra szemügyre vette magát a fürdőszobai tükörben. Harminchárom éves volt. Évek óta tudomást sem vett a tanácsadói javaslatáról, miszerint ideje lenne megállapodnia, hogy komolyabban vegyék az üzleti életben. A családalapítás gondolatára azonban görcsbe rándult a gyomra. Persze tisztában volt vele, hogy előbb-utóbb meg kell tennie ezt a lépést, hiszen ő volt a dinasztia utolsó férfi tagja. Csakhogy a gyerekkora olyan szeretetlenségben telt, a szülei házassága pedig annyira rossz példa volt, hogy a nősülés és a gyerekvállalás egyáltalán nem volt vonzó lehetőség a számára. Egyet azonban már korán elhatározott. Ha egyszer mégis lesznek gyerekei, soha nem hagyja őket a sorsukra, ahogy az ő szülei tették.

A húga még nála is jobban megszenvedte a szülei érzéketlenségét. Gabrielnek még mindig büntudata volt, amiért nem ismerte fel idejekorán, mennyire kétségbe van esve a testvére. A cégnél azonban derekasan helytállt: összetartotta a Cruz y Torres-birodalmat.

Amióta az eszét tudta, a szülei kölcsönösen megcsalták egymást. Fiatalkorában gyakran ábrándozott arról, hogy ő majd teljesen máshogy csinálja, mint a szülei. Hogy az ő családjában nem a jéghideg cinizmus, hanem a kölcsönös szeretet és tisztelet köti majd össze az embereket. De amikor az első barátnőjét rajtakapta az úgynevezett legjobb barátjával az ágyban, egy életre felhagyott a naiv álmodozással.

Most mégis felébredt benne a remény, hogy talált valakit, akivel el tudná képzelni az életét. Persze tisztában volt vele, hogy az ártatlanság nem feltétlenül jár együtt az őszinteséggel, de abban biztos volt, hogy Leonora rendkívüli nő. Lenyűgözően szép és elegáns, még pénztelenül is olyan tekintélyt sugároz magából, mint nagyon kevesen az előkelő madridi társaságban. Nem utolsósorban pedig elképesztően működik közöttük a kémia.

Leonoránál tökéletesebb feleséget keresve sem találhatna magának. Nem volt olyan maradi gondolkodású, hogy különösebb értéket tulajdonított volna a szüzességnek, de kétségtelen, hogy legyezte a hiúságát a tudat, hogy a lány még nem volt együtt előtte senkivel. Még a vőlegényével, Lazaro Sanchezzel sem, ami különösen nagy örömmel töltötte el Gabrielt.

Leonora ugyanabból a világból származik, mint ő, pontosan tudja, hogyan működnek a házasságok a spanyol arisztokrácia köreiben. Az elmúlt éjszaka fényében pedig mindketten biztosak lehetnek benne, hogy az ágyban sem okoznak csalódást egymásnak.

Kizárólag azért feküdt le a lánnyal, mert eszeveszetten kívánta. Sancheznek semmi köze nem volt az egészhez. Most azonban...

Tökéletes az időzítés, a véletlen a kezére játszik. Végre Lazaro orra alá dörgölheti, hogy bárhogy mesterkedik, soha nem kerülhet be a legfelsőbb körökbe. Nem kaphat meg egy olyan nőt, mint Leonora Flores de la Vega!

Mint minden reggel, Leonora elvitte az öccsét az iskolába, majd visszatért a kastélyba. Az anyja izgatottan fogadta.

– Gabriel Torres keresett telefonon! Kérte, hogy hívd vissza – mondta, és átnyújtott a lányának egy cetlit a férfi telefonszámával.

Két nap telt el az ominózus éjszaka óta. Tele rémülettel, szégyennel és szégyentelen vágyakozással. Elég hosszú idő ahhoz, hogy meggyőződésévé váljon: Gabriel természetesen nem fogja keresni.

A telefonhívás hírére azonnal görcsbe rándult a gyomra. Izgatottan bevonult az épületben kialakított irodába, ahol a kastélylátogatások foglalásait intézte. Az utóbbi néhány évben jelentősen megcsappant a látogatók száma. A turisták nagyobb attrakcióra vágytak egy omladozó középkori kastélynál, amelyben nem volt más látnivaló, csak néhány ósdi bútor, egy sor olajfestmény, na meg egy nem túlságosan gondozott park.

Leonorának ma különösen rossz napja volt, az imént ugyanis rendkívül megalázó beszélgetést folytatott Matías iskolájának igazgatójával, aki felhívta a figyelmét, hogy jelentős tandíjhátralékot halmoztak fel.

Leült az íróasztalhoz, és letette maga elé a cetlit. Aztán elővette a telefonját, és beütötte a számot. A férfi szinte azonnal felvette.

– Igen? – Olyan elutasító volt a hangja, hogy Leonora kővé dermedt rémületében. – Te vagy az, Leonora?

Ez már sokkal lágyabban hangzott.

– Igen.

– Köszönöm, hogy visszahívtál.

– Sajnálom, hogy szó nélkül eltűntem. Azt gondoltam, így lesz a legjobb.

– Kinek? Neked vagy nekem?

– Mindketten tudtuk, hogy csak egy éjszakáról van szó.

– De azt nem tudtuk, hogy az az éjszaka felejthetetlen lesz. – A férfi baritonjától bizseregni kezdett a bőre, az arca kipirult, a tenyere izzadt. – Szeretném, ha együtt vacsoráznánk.

Leonora megnémult zavarában.

– Ráérsz ma este? Vagy már van más programod?

Természetesen nem volt más programja azonkívül, hogy a családja kilátástalan jövőjén rágódjon. Gabriel persze nagyon jól tudja, mi a helyzet. Vajon a bolondját járhatja vele?

– Ráérek ma este – préselte ki magából végül.

– Remek. Akkor hétre érted megyek, ha megfelel.